

Nr 337.

Av herr **Bergström**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående anslag till bekämpande av arbetslösheten.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 216 yttrar departementschefen bl. a.: »tvekan lär icke på något håll råda därom, att ett av de mest beklämmande dragen i bilden av det nuvarande arbetslöshetstillståndet utgöres av läget för de unga, som uppnått arbetsför ålder, men ännu icke lyckats få fast fot i något yrke. Arbetslöshetens skadeverkningar kunna för dessa grupper av arbetslösa sträcka sig över hela deras liv, i det de — — — ofta komma att lida av de skador i psykiskt hänseende, som den tvungna sysslösheten medför.»

Departementschefen säger vidare, att denna sida av arbetslöshetsfrågan måste ägnas en alldeles särskild uppmärksamhet, men när det gäller att skrida till praktiska åtgärder, visar det sig emellertid icke vara så lätt att påvisa medel, varigenom man kan vinna några mera påtagliga resultat, och departementschefen är därför icke beredd att nu taga ståndpunkt till de från olika håll föreliggande framställningar och förslag rörande här ifrågavarande ärende.

Den, som sysslat med och har någon erfarenhet beträffande ungdomsarbetslösheten, ger departementschefen obetingat rätt uti, att svårigheterna att bemästra denna sida av arbetslöshetsfrågan äro mycket stora, men rätt även däruti, att man intill dess frågan kan i ett sammanhang upptagas till närmare skärskådande enligt de linjer, som hittills anlitats, bör söka omedelbart nå till så goda resultat som är möjligt.

Med bidrag av statsmedel har under senaste åren den arbetslösa ungdomen i avsevärd utsträckning tagits om hand genom att kurser anordnats och de unga vid dessa undervisats i såväl praktiska som teoretiska ämnen; härigenom har ett stort antal ungdomar erhållit nyttig sysselsättning under någon tid. I huvudsak ha dessa kurser pågått under vinterhalvåret. Det synes dock vara ofrånkomligt, att de unga så mycket som möjligt omhändertas även under sommartiden, enär sysslolösheten för dem under denna tid icke är mindre skadlig.

Av flera skäl föreligga — naturligt nog — stora svårigheter att under den varmare årstiden fortsätta med de vanliga inomhuskurserna. Något annat borde försökas för denna tid: en verksamhet, som erbjöde ungdomen sysselsättning utomhus och som man kunde beteckna såsom *friluftskurser med fysiskt stärkande syfte*, ett friluftsliv, som motverkade den kroppsliga — och väl även moraliska — förslappning, som sysslolösheten alltför lätt har

i följe, och som gjorde de unga fysiskt bättre rustade för att gripa sig an med arbete, då sådant erbjöde sig.

Om en sådan verksamhet skulle fylla sitt syfte och verka fysiskt stärkande och härdande, måste den bedrivas i det fria och utom städernas område och till viss del bestå av arbete. För ändamålet lämpade arbetsobjekt torde knappast kunna beredas annat än inom skogen. Men de större städerna, där ungdomsarbetslösheten väl svårast härjar, förfoga i allmänhet ej över så stora skogsområden, som kunde erbjuda nöjaktiga arbetsobjekt för här avsedda syften. Däremot förfogar staten över stora skogsparker, av vilka alltid någon torde vara ej längre avlägsen än att den utan allt för stora kostnader och besvärligheter skulle kunna nås av det samhälle, som i förevarande avseende ville vidtaga här avsedd hjälp åt ungdomen.

I de större skogarna — vare sig statens, kommuners eller enskildas — finnas rika tillfällen till forstliga arbeten, lämpade för sysselsättning av manlig ungdom. Men här vore ej fråga om att anordna ett reservarbete i vanlig mening, utan ett slags kursverksamhet med fysisk träning såsom huvudsyfte. Detta behövde dock ej utesluta lämpligheten av att exempelvis tre eller fyra timmars produktivt arbete, skogsrensning och dylikt, inginge såsom ett led i träningen. Den hänvisade ungdomen borde erhålla så pass förmåner och en sådan omvårdnad, att en dylik motprestation rimligen kunde förekomma utan att betraktas såsom lönearbete i vanlig bemärkelse, men icke desto mindre synes kunna krävas, att denna sysselsättning icke skulle betraktas såsom endast lek utan tvärtom borde under de få arbetstimmarna kunna utföras ett dugligt arbete.

Det torde knappast behöva framhållas, att arbetsobjekten borde utväljas så, att de visserligen vore i och för sig önskvärda och nyttiga ur skogsvårdssynpunkt, men icke vore ämnade att inom nära liggande tid komma till utförande på öppna marknaden.

Vid sidan av den ovan omnämnda arbetsprestationen skulle de unga kunna erhålla lämplig undervisning i anslutning till friluftsovningar och andra sysselsättningar: exempelvis sim- och livräddningsövningar, undervisning i enklare förbandslära och naturkunnighet, orientering i de allmänna grunderna för personlig hygien och vid tillredning av måltiderna information om de elementäraste grunderna för näringsfysiologien m. m.

Då förhållandena skulle kräva förläggning på platsen, kan ifrågasättas att nödig material i form av tält, sängutrustningar, kokvagnar jämte övriga anordningar för förplägnad kunde erhållas från de militära förråden. Den sålunda omhändertagna ungdomen borde så långt det vore möjligt själv på eget ansvar ombesörja alla vid förläggningen förekommande göromålen, vilka säkerligen skulle bli av beskaffenhet att fostra till ordning, företagssamhet och förmåga att reda sig själva i många avseenden.

Då det icke låter sig på förhand bedömas, huruvida en anordning, som härovan skisserats, skulle komma att anses såsom en sådan för ungdom anordnad verksamhet, som författningsenligt kan understödjas med stats-

bidrag, har jag velat bringa frågan till riksdagens prövning och hemställer,

att riksdagen måtte förklara, att av det anslag, som i Kungl. Maj:ts proposition nr 216 äskas till bekämpande av arbetslösheten, medel efter Kungl. Maj:ts beprövande får användas även till främjande och understödjande av friluftskurser för manlig ungdom i den riktning som härövan föreslagits.

Stockholm den 26 april 1933.

Alb. Bergström.
